

[Heick.]

konsulenter i Nordslesvig; vi har nemlig sådan en række tyske konsulenter, og vi har et godt fagligt samarbejde med dem. Jeg anerkender fuldtud, at de bør have et tilskud i lighed med, hvad vi yder til andet fagligt arbejde. Bording oplyste mig om forholdet, og tallene blev stillet til rådighed for offentligheden og blev udnyttet. Man måtte fra Kiels side indrømme, at her var et område, man var bagefter med, og så langt bagefter at man ikke kunne forsvare det. I fjor blev der da tilstillet de danske landboforeninger i Sydslesvig 5 000 mark som tilskud til deres landboforeningsarbejde. Man har regnet med, at det tilskud skulle fortsætte hvert år, og at det skulle stå i et passende forhold til det arbejde, der udføres, men indtil denne dag er der ikke siden april ydet en eneste mark i tilskud fra Kiel. Der er ikke hørt derfra, skønt vi fra dansk side selvfølgelig yder disse tilskud pr. kvartal til det tyske konsulentarbejde i lighed med, hvad der ydes til dansk arbejde, og at man i år kommer op på et tilskud af — jeg vil regne med — 15 000 kr. Jeg mener, at vi i en sådan diskussion om gensidighedsspørgsmålet kan være bekendt at stille op, hvad vi fra dansk side yder, og jeg vil meget henstille, at vi får en samlet oversigt over det, som vi så kan stille til rådighed og som kan bruges i det omfang, det er muligt. Jeg tror, det vil få gensidighedsdrøftelserne til at komme ind i et spor, der afgjort ikke vil være i dansk disfavør.

Jeg kan også om gensidighedsdrøftelserne nævne, at „Flensburger Tageblatt“ for nogen tid siden i voldsomme ord bebrejdede Danmark, at vi ikke gav den tyske skoleungdom i Nordslesvig mulighed for en højere uddannelse. Men denne bebrejdelse og denne kampagne standsede lige så brat, som den var begyndt, og når den standsede, var det, fordi det tyske blad sandsynligvis var blevet klar over, at man fra dansk side i hvert fald ydede lige så meget, som der ydes fra tysk side også på dette område, og at en kampagne fra „Flensburger Tageblatt“ overfor spørgsmålet i Nordslesvig uvægerligt ville rulle spørgsmålet op i Sydslesvig, og det er sandsynligvis et område, hvor „Flensburger Tageblatt“ har lyst til at være noget forstigt.

Vi har tværs over grænsen i den seneste

tid haft nogle såkaldte dansk-tyske dialoger, hvor vi fra dansk side er kommet sammen med ledende folk fra tysk side og har drøftet problemerne tværs over grænser og tværs over nationaliteter. Jeg finder, at disse drøftelser har været af meget stor værdi, for de viser alligevel, at vi arbejder os henad imod forståelse. Jeg vil meget henstille, at de folk, der har med skolearbejdet at gøre, og specielt de, som interesserer sig for den højere undervisning, prøver på udenom myndighederne, udenom statslige organer at komme med forslag til løsning af den højere undervisning såvel i Nordslesvig som i Sydslesvig og eventuelt arbejder hen mod sådanne forhold, at en studentereksamen nord for og syd for skelbækken kan bruges ved danske universiteter og ved tyske universiteter og udnyttes i så stort omfang som muligt i landsdelene. Jeg finder i hvert fald, at det fra dansk side er af så vital interesse, at det store skolearbejde, som nu omfatter 13 000—14 000 børn i Sydslesvig, får en forsvarlig afrunding således, at vi kan sige, at de børn, der går i dansk skole, i hvert fald får mulighed for at blive ført frem til studentereksamen i det omfang, det er ønskeligt, men at man så også kan gå videre og tage eksaminer, som kan bruges udover grænserne. Der gives en række områder, hvor det er tilfældet, og jeg håber, at det spørgsmål kan løses i fordragelighedens ånd. Jeg håber, det kan løses tværs over grænsen, og jeg tror, det kan løses, uden at man fra statsmagternes side behøver at gribe ind.

Evald Christensen: I det, jeg fremfører i dag, må jeg sige, at jeg taler ikke på min gruppes vegne, men dog med dens billigelse og velvilje. Det drejer sig om nogle bemærkninger om den kirkelige betjening på vore hospitaler, sygehuse, centralsygehuse, sanatorier, fængsler, arresthuse og stiftelser med flere her henhørende institutioner.

Inden jeg går videre, vil jeg gerne fremføre en ganske almindelig betragtning, som man hører snart fra den ene og snart fra den anden: ja, men er der da ikke nu fastansatte præster og menighedsarbejdere, som tager sig af dette arbejde? Dertil vil jeg sige, at de fleste af vore præster har nok at bestille der, hvor de er. De kan jo godt en gang imellem — og det gør de også —